

7-00 000000000000 00000000 000000000000000 !

[0000000 000000000000 000000000000000000000000 000000000 000000000 0.0.0000000000000000
0000000000 000000000 000000 000000 '00000000'.00000000 00000000 000000000000 000000000000
0000000000000 00000000 0000000000000 000000000000 000000 00000000000000000000. 000000000000 '00000000000
00000000 00000000 0000000000 000000000.0000 000000000000 000000000 00000000000 00000000000
0000000000000000 0000000000000000.0.0.0.000000 0000000000 000000000 000000000. 00000000000
000000000 '00000 000000000',000000000000 00.0000000000000000000000000000000000000, 198300000000
000000000000000000000000 000000000000 00000000 00000000000000. 000000000 0000000000000000 00000000 00000000
000000000000 00000000000000000000 000000000000000000. -000000000000000000000000
உணர்ச் சிகளிலே காதலைப் போன்ற சக்தி வறையில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும்.
அதுவும் வாலிப இதயத்தை வாடவும் மலரவும் அங்கலாய்க்கவும் வடிவத்தில்,
காதலுக்கு இணை காதலதோன். ஸ்ரீ தர் இரவு நடு நேரம் வரகண விழித்து
பத்மாவாக்கும், பரமானந்தருக்கும் கடிதங்கள் எழுதி விட்டுப் படுக்கைக்குச்
செல்லச் சற்றேறக் குறையே இரண்டு மணியாகிவிட்டது; இரப்பினும் விடியற் காலையே வர
அவனுக்கு நித திரை வரவேயில்லை. நித திரை கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால்
நாளைய பகல் முழுவதும் உடம்பில் உற் சாகாமாயிராதே" என்ற நினைவால் அவன் தனது
கண்களை மடித்து யிலுத்தற்கு எவ்வளவு திரை முயன்ற போதிலும், நித திரை வர
மறுத்துவிட்டது. பத்மாவின் நினைவால் ஏற்பட்ட தாபங்கள் அவன் மனதின் ஒவ்வொரு
பகுதியையும் பிடித்துப் பிடுங்கிக் கொண்டிருந்ததே அதற்குக் காரணம்.

நாளைய காலையே பத்மாவைப் பல்கலைக் கழகத்தில் சந்தித்ததும் அவளிடம் "பத்மா, நான்
உனக்கு உன் தந்தையாருக்கும் -- இல்லலை இல்லலை மாமாவாக்கும் -- அப்படித்தானே
உன் அப்பாவை நான் அழகைக் கொண்டேன், என்று அவர் என்னிடம் கஃறினார்? -- இர
கடிதங்கள் எழுதியிருக்கிறேன். வாசித்துப் பார்த்து உடனே பதில் எழுத வேண்டும்.
தவறக் கூடாது என்று சொல்லுவேன். பத்மா ஆச்சரியத்துடன் "என்ன கடிதம்? என்ன
எழுதியிருக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்பாள். "ஓ! அது இரகசியம்! ஒருவரிடமும் சொல்ல
மாட்டேன்!" என்று நான் சொல்ல, "நன்றாயிருக்கிறது உங்கள் கதை! கடிதம்
எழுதப்பட்டவருக்கே கடிதத்தின் விஷயத்தைச் சொல்லக் கூடாதா? இந்த இரகசியம்
அப்பாடா, மிகப் புதுமையான இரகசியமாயிருக்கிறது! சும்மா விலையைக் காணச் சொல்லக்
கூடாதா? இந்த இரகசியம் அப்பாடா, மிகப் புதுமையான இரகசியம் அப்பாடா, மிகப்
புதுமையான இரகசியமாயிருக்கிறது! சும்மா விலையைக் காணச் சொல்லுங்கள்" என்று
சுற்றும் முற்றும் பார்த்து விட்டு என் கையைப் பிடித்துக் கொள்சுவாள். ஆனால்
நானா சொல்லுவேன்? எனது பிடிவாதம் அவளுக்குக் கோபத்தைக் ஊட்டும்.
"அப்படியானால் போங்கள். என்னோடும் பசே வேண்டாம்" என்று முகத்தைச்

சுளிப்பாளன்.. அதற்குப் பிறகும் என்னால் விஷயத்தைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியுமா? என ஆசைப் பதமா மனங் கொண, நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? ஆனாலும் நான் விஷயத்தைச் சொல்ல மாட்டேன். சொல்லவே மாட்டேன்! அவளுக்கு உண்மையில் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வரும் என்கையைப் பிடித்துக் கிள்ளுவாள். சிவப்புச் சாயம் பிசிய அவளது பளபளக்கும் நகங்களால் அவள் கிள்ளுவது கப்ட எனக்கு இன்பமாய்த் தான் இருக்கும். ஆனால் நல்லவளே. மற்றப் பெண்கள் போல் அவள் தனது நகங்களையே எமக வளரக் கவில்லை. அப்படி வளர்த்திருந்தால், அது மிக அழகாகத் தானிருந்திருக்கும். ஆனால் அழகான நகமும் நீள நகமாயிருந்தால் கிள்ளும் போது - மிகவும் உறகைக் கும்லலவா? ஆகவே, நாள்கைக் அவள் நகங்கள் இப்போதிரும்புது போல் மொட்டை நகங்களாக இருப்பதேமலே! வண்டெமானால் பின்னர் தனது நகங்களையே வளர்த்துக் கொள்ளட்டும்” என்று தனது ஆசைகளையும் கவலைகளையும் கனவுகளாகப் பின்னிப் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தான் அவன்.

ஆனால் இச்சிந்தனைகளின் பயனாக ஸ்ரீ தரின மனதில் ஒரு புதிய பிரச்சினை தோன்றிவிட்டது. கடித்த திலுள்ள விஷயத்தைப் பதமாவிடம் முன்னரே கபறி விடலாமா அல்லது கடித்ததைப் பார்த்துத் தான் அவள் விஷயங்களைத் தெரிந்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று விட்டு விட வேண்டுமா என்பதே அது. அன்று மாலையே சூரேதிடம் பசேம வரதன் ஆள் மாறாட்ட நாடகத்தைப் பதமாவிடம் எப்பிநரேல் எடுத்துச் சொல்வது என்று திக்குமுக காடிய ஸ்ரீ தர் அதற்காகத் தானே கடித மபிலம் - தன் கப்ட நாடகத்தை வளையிடத் தீர்மானித்தான்? ஆனால் கடித்ததை எழுதி முடித்துப் பின்னர், மனம் வேறே விதமாக வலையைச் செய்கிறது. “சீ சீ, மனதை இவ்வாறு அலையை விடக் கப்டாது. தீர்மானித்தது தீர்மானித்ததுதான். விடிந்ததும் கடித்ததைப் புதிவூத் தபால் மபிலம் அனுப்புவனே. அவள் சகல விஷயங்களையும் கடித மபிலமே தெரிந்து கொள்ளட்டும்” என்று முடிவா செய்த ஸ்ரீ தர் மனதில் மற்றோர் அச்சமும் எழுந்தது. ஒரு வளையை கடித்ததைப் படித்ததும் நான் பொய்யன் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு என்மீது பதமா வறொப்படநை தாளானால்..?” என்ற பழையை அச்சமே அது. ஆனால் “ஒரு போதும் ஒரு பெண் இப்படிப்பட்ட காரியத்துக்காகத் தன் காதலனை வறொக்கமாட்டாள்; உண்மையில் இவ்விஷயம் தெரிந்ததும் என்னை அடவைதற்காகத் தானே என்காதலர் இப்படிப் பொய் சொன்னார்?” என்றெண்ணி அவள் தன் காதலன்மீது முன்னிலும் அதிகமான அன்பைப் பொழியவும் கப்டும்” என்று சூரேஷை கபறிய வார்த்தைகள் அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தன. “ஆம் சூரேஷே அறிவாளி. என்போலக் காதல் ‘கீ தல்’ என்று அலையாமல் பெரிய புத்தகங்களை எந்நரேமும் வாசிப்பவன். அவன் தான் “கிஷ்கிந்தா”வின் சாக்ரட்டீஸ்! அவன் சொன்னது சரியாகவே நடக்கும்” என்று தனக்குத் தானே தறூதலும் கபறிக் கொண்டான் அவன்.

“இருந்தாலும் அதை அவ்வளவு நிச்சயமாக நாம் எப்படிக் கபற முடியும். இந்த ஆள் மாறாட்ட நாடகத்தால் எவ்வித தீய பலனும் ஏற்படாதிருப்பதை எப்படிச் சந்தகேத்துக் கு இடமில்லாமல் உறுதிப்படுத்துவது? அதற்குதோவது வழியில்லையா?” என்று தன்னதை தானன் வினாவிய ஸ்ரீ தருக்கு உடனே ஒரு பதிலும் கிடதைத் துவிட்டது.

“கொட்டாளு சனே மாரியம் மனுக்கு ஐம்பது ரூபாவாக்குக் கற்பி ரம் கொளுத்துவனே . மாரியம் மன கவிட மாட்டாள் . தீ ய பலன் எல்லாவற்றையும் தவிர்ப்பாள் என தாய்” என்று தீ ர்மானித்த ஸ்ரீ தர் சிறிது யோசித்தப் பின்னர் இப்படிப்பட்ட பெரிய வலைக்கு ஐம்பது ரூபா போதாது. நஹு ரூபாவாக்குக் கற்பி ரம் கொளுத்துவனே .” என்று உடனடியாக நரே த்திக் கடனின் பெறுமதியை உயர்த்தினான் . உண்மையில் வங்கியில் இருந்த முழுப் பணத்தையும் கற்பி ரமாகக் கொளுத்த அவனது காதலுள்ளம் தயாராக இருந்ததென்றாலும் அவ்வளவு பெரிய தொகைக்கு எவரும் கற்பி ரம் கொளுத்தியதாக அவன் முன்னொரு போதும் களே விப்பட்டுத்தால் , தான் அவ்வாறு பல ஆயிர ரூபாக்களுக்குக் கற்பி ரம் கொளுத்துவதைப் பார்த்து மற்றவர்கள் சிரிக்க மாட்டார்கள் என்று அவன் அஞ்சியதே கற்பி ரச் சிலைவா நஹு ரூபாவாக்கக் கட்டுப்படுத்தும்படி அவனை உந்தியது. பார் க்கப் போனால் நஹு ரூபா கட்ட மற்றவர்களின் கண்களில் சற்று அதிகமாகத் தான் படும் . ஆனால் மாரியம் மனிடம் அவன் கோரிய சவேயின் முக்கியத்துவத்தோடு ஒப்பிட்டால் நஹு ரூபா எம்மாதிரம் ? ஆனால் அதைக் கண்டும் சிலர் சிரிக்கக் கட்டும் , என்றாலும் அதற்காக அதனை இன்னும் கூறப்பது நியாயமல்ல என்று ஸ்ரீ தர் தீ ர்மானித்துக் கொண்டான் . பார் க்கப் போனால் , என்ன உலகமிது? ஒருவனுக்குத் தன்னிஷ்டப் பிரகாரம் கற்பி ரம் கொளுத்துவதற்குக் கட்டச் சூதந் திரமில்லா உலகம்!

இப்படிப் பலவாறாகச் சிந்தித்துப் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்த ஸ்ரீ தர் இடையிடையே துயிலுலகிற்கு எழுவதும் மீ ளுவதுமாக இருந்து முடிவாகத் துயிலுலகிற்கு புகுந்த போது நரேம் நான் கரகைக்கு மலோகிவிட்டது.

அடுத்த நாட் காலபத்து மணியளவில் காதலர்கள் “வழமையான இடத்” தில் சந்தித்தபோது இருவரும் தாம் தாம் வகுத்த திட்டங்களின் படி நடந்து கொண்டனர் . பத்மா தன் மனதில் பொங்கிக் கொண்டிருந்த உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு, ஸ்ரீ தரிடம் “எனக்கு இன்று நிறைய வலை இருக்கிறது. ஆகவே இப்பொழுது பசேக் கொண்டிருக்க நரேமில்லை. நீங்கள் இன்று மாலையே 5 மணிக் கு வீட்டுக்கு வாருங்கள் . அப்பா உங்களிடம் ஏதோ பசே வண்டமாம்” என்றான் .

“என்ன? மாமா மருமகன்கைக் காண விரும்புகிறாரா? மகளையும் மருமகனையும் ஒன்றாக வதைத்து ஆசிர வதிக் க விரும்புகிறார் போலும்!” என்றான் ஸ்ரீ தர் .

வறோ நரேத்தில் என்றால் பத்மா ஸ்ரீ தரின் இப்படிப்பட்ட கலீப் பசேச்சுக்களகைக் கட்டுக் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்திருப்பாள் . அத்துடன் தானும் பதிலுக்கு ஏதாவது பகடிப் பசேச்சுப் பசேயிருப்பாள் . ஆனால் அப்போதிருந்த மன நிலையில் அவளால் அவ்வாறு பசே முடியவில்லை. இருந்த போதிலும் ஸ்ரீ தர் கலீயாகவனும் அப்பாவை மாமாவன்று உரிமையோடு அழைத்து அவளுக்கு இன்பமாகவே இருந்தது. ஆகவே ஸ்ரீ தரின் வடிக் கைப் பசேசில் அவளால் உளம் மற்றது சங்கமிக் க

முடியவில்லை என்றாலும், ஒப்புக்காவது புன்னகை செய்ய முடிந்தது. ஆகவே சிரித்த முகம் காட்டினாள் அவள்.

ஸ்ரீ தர்தான் இரவு தீட்டிய திட்டத்தின் பிரகாரம் “பத்மா, நான் உனக்கும் மாமாவும் இருக்கிறார்கள் எழுதியிருக்கிறேன். நாளைய காலையில் பதிவுத் தபாலில் அவை உங்களையெழுந்ததும். வாசித்துவிட்டு உடனே பதிலெழுத வேண்டும். தவறக் கூடாது. திரிந்ததா?” என்றான். இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டே சட்டைப் பையில் இருந்த பதிவுச்சீட்டை எடுத்து பத்மாவும் காட்டினான்.

பத்மா ஆச்சரியத்துடன் “கடிதமா? எனக்கும் அப்பாவும் எதற்கு? தினசரி நேரில் காண்பவர்களுக்கு எதற்காகக் கடிதம் எழுத வேண்டும்? பசே வேண்டியவற்றை நேரே பசேவிடலாமல்லவா?” என்றாள்.

ஸ்ரீ தர்த, “சில விஷயங்களை நேரில் சொல்லுவதை விட கடிதம் மட்டும் எழுதுவது இலகுவானது. அதனால் கடிதத்திலெழுதியிருக்கிறேன்.” என்றான்.

பத்மாவும் அதற்குமேல் என்ன பசேவதென்று திரியவில்லை. உணர்ச்சிவசப்பட்ட நிலையில் சிலருக்கும் நாடி தளர்ந்து பசே சக்தியற்றுப் போய் விடுகிறது. பத்மா அன்று அந்த நிலையிலே இருந்தாள். ஏமாற்றம், துக்கம், கோபம், எதிர்காலத்தையெதிர்ப்பற்றிய அச்சம் என்ற நான்கு பரணர்ச்சிகளின் பீடிப்பிலே அவள் இதயம் சிக்கித் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தது. அதனால் வழக்கமாக அவள் பசே சிலும் நடையிலும் அலைச்சும் உயிரும் உற்சாகமும் அன்று எங்கோ மறந்துவிட்டன. அதனுடன் இதயத்தில் கும்புறல் கண்ணீர்க்கும்புறலாக மாறிவிடும்போது என்ற அச்சம் வறூ. அதனால் அவளைச் சூற்றிலும் ஒரு வகை இருள் -- ஒரு வகை மந்தம் அல்லது மயப்பு -- திரையிட்டிருந்தது.

ஆனால் ஸ்ரீ தர்துக்கோ பத்மாவின் இம்மாற்றம் சற்றேனும் திரியவில்லை. அவன் கண்கள் காதற் கண்கள். பத்மா அவன் கண்களுக்கு வழக்கம் போல்தான் தோன்றினாள். உண்மையில் அவன் கண்களில் அவள் இன்று சற்று அதிக கவர்ச்சியுடன் தோன்றினாள் என்று கூட சொல்லலாம். காதலன் கண்களிலே தினசரி அதிக சிறப்பைப் பெறாத காதலியார்? வழமையான உற்சாகமில்லாத இன்றைய பத்மாவின் போக்கு, அவளும் அமையின் சிறப்பை நல்கியது. உண்மையில் வழக்கத்திலே வகை துட்க்காகப் பசே பத்மா இன்று மிக அடக்கமாகப் பசேய முறையைக் கண்டு, “ஓகோ, அப்பா திரும்பத்தக்க அனுமதித்துவிட்டார். ஆகவே பத்மா மணப்பணை அல்லவா? இந்து சமயத்தின் மணப்பணை கால பெருவிரலையே பார்த்து நடக்க வேண்டியவளல்லவா? பத்தினிப்பண்புகள் அவளிடம் தோன்றுகின்றன. சரியாக அம்மாவிடம் காணும் அந்த அடக்கமும் அமையின் இவளிடம் தோன்றாத தொடங்கி விட்டனவே. நிச்சயம், என்

புத்மாவின் அழகும் அமரத்தியும் இனிய பசேச்சும் அம்மாவகைக் கொள்ளை கொள்ளப் போகின்றன!” என்று சிந்தித்தான் ஸ்ரீ தர். புத்மாவை மணப்பெண்ணாக எண்ணியதும், தலையில் மல்லிகைப்பி அலங்காரத்துடனும் நடுஞ்சு நிறைந்த தங்க வரை நகைகளுடனும் அவன் கிராமத்திலுள்ள தனது மாளிகையின் சலவகைக் கல் பதித்த தரையில் தங்கச் சரிகையிட்ட கருநீலக் காசிப் பட்டைக் கொடிச் சலவை சரசரக்க, இடப்பில் தங்க ஓட்டியாணம் அணிந்து தன்கையைப் பற்றிக் கொண்டு, நிதானமாக நிமிர்ந்து தங்கப் பதுமபை போல் நடந்து சிலைவது போன்ற ஒரு பிரமலை அவனுக்கு ஏற்பட்டது. அதில் மயம்மறந்த அவன் “புத்மா வாத் தியார் மகளாயிருந்தாலென்ன, அரசுகுமாரனை மணந்து அரண்மனைக்கு ஒளியறேறவல்ல அற்புதமான பெண். சீ தயை மணந்த இராமன் தசரத மாளிகைக்குப் போன போது எப்படி இருந்திருப்பாளோ அப்படித் தோன்றுவாள் அவள். என்னுடன் தோளோடு தோளாகத் தன்பிங்கயைவால் என்கை பற்றி நடந்து வரும் பொழுது” என்று ஒரு தயைவ மகளைப் பற்றி எண்ணுவது போல எண்ணினான்.

ஆனால் ஸ்ரீ தரின் இந்த அற்புதமான கற்பனை உலகத்துக்குத் தன்னையெயர்த்திச் சிலை புத்மாவால் அன்று முடியவில்லை. அவள் பலகலைக் கழகத்தின் சிமெந்துத் தரையில் நிற்க அவன் மின்னல்களிடையே நின்று பசேினான். “புத்மா! இனிமேல் நாம் பிரிந்திருக்கக் கூடாது. சீ க்கிரமே திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும். பார், எவ்வளவு சீ க்கிரமாக அம்மாவிடமும் அப்பாவிடமும் எங்கள் கலயாணத்துக்கு அனுமதி பெற்று வருகிறனே.” என்றான். புத்மா திடுக்கிட்டாள். கனவிலே நின்று பசேுவது போல் பசேிய ஸ்ரீ தரின் அவ்வார்த்தைகளிலே தோய்ந்திருந்த கனிவும் திடமும் அவன் முகத்தின் படர்ந்திருந்த சாந்தமும் அவ்வார்த்தைகளை உண்மையிலும் உண்மையாகச் சத்தியத்தின் உறையுளாக அவளுக்குக் காட்டின. அவற்றை எவ்வாறு நம்பாதிருக்க முடியும்? காதலே உருவானவன் போல் காட்சி அளித்த அவன் முகத்தை அண்ணாந்து பார்த்து நின்ற புத்மா “சீ, ஸ்ரீ தர் மோசக காரணல்லன். அவன் என்னை விட வேறு யாரையும் எண்ணியதில்லை. எண்ணப் போவதுமில்லை. நான்தான் சலனமடந்தது விட்டனே. தங்கமணிச் சொன்னதெல்லாம் பொய்! ஸ்ரீ தரைப் போன்ற உண்மையானவன் இவ்வூலகில் இல்லை. அவன் சிவநசேர் மகனல்லன். சின்னப்பா வாத் தியார் மகன்தான். எதற்கும் எல்லாம் இன்று தெரிந்து விடும்ல்லவா? ஸ்ரீ தரே என்காதலன்; கமலநாதலல்லன்” என்ற எண்ணங்கள் அவள் மனத்தலை ஊடாருவிச் சிலை அவளது கள்ளமற்ற மனதின் எதிரொலி போல அவள் கண்கள் கலங்கின; கட்டப்பட்டது முடியாத கண்ணீர்த்துளிகள் கன்னத்தின் வழியாகக் கொட்டத் தொடங்கின. உணர்ச்சிகளை மறப்பதற்காகச் சிரித்தவண்ணம் தன்கண்களைத் தனது வளகைகளைக் கசக்கிவிட்டாள் அவள். வளையல்கள் சப்தித்தன. கைகள் ஈரமாகின. இருந்த போதிலும் ‘ஹாண்ட்பாக’ கிலிருந்த கைக்குட்டையை எடுக்க அவள் மறந்து போனாள். சலையில் முன்னரானையை எடுத்து நாணத்தோடு கன்னங்களதை துடைத்து நின்றாள் அவள்.

ஸ்ரீ தர் “புத்மா! ஏன் அழுகிறாய்?” என்றான். அவன் மௌனக் குழம்பியது, “ஏதாவது துக்கமா?”

“இல்லலை, ஆனந்தம்! எங்கள் திருமணம் சீ க்கிரம் நடக்காமல்லவா?”

“ஆம் சீ க்கிரம். வகை சீ க்கிரத்தில் நடக்கும், பத்மா”

ஸ்ரீ தர் நடசாலலை நீ எக் கண்ணைச் சலுத்திப் பார்த்தான். யாரையும் காணாமல். இரூ மாணவர்கள் புறமுதுகாக் காட்டித் திரத்தில் போய்க் கொண்டிருந்தனர். ஆகவே யாரும் தங்களைப் பார்க்கவில்லை என்ற உறுதியுடன் பத்மாவின் கண்களைத் தடவி அவளது பட்டுக் கண்ணங்களைத் தன்கரங்களால் மெல்லத் தட்டினான் ஸ்ரீ தர். மெல்லிய கண்ணாடி பாத் திரத்தைத் தடவ்வது போல் அவள் வளவளப்பான கண்ணங்களைத் தன் விரல்களால் சிறிது நேரம் தடவிக் கொண்டே நின்றான்.

பத்மா திருப்தியுடன் புன்னகை செய்தாள். கமப்பிய தாமரமை ண்டும் விரிவது போல் அவள் அன்பு மீ ண்டும் மலர்ந்தது.

“சரி நான் வரட்டுமா ஸ்ரீ தர்? கட்டாயம் பின்னேரம் வர வணே டும். தவறக் கூடாது” என்றாள் பத்மா.

“வருவனே. என்கடித்ததுக்கும் நீ கட்டாயம் பதிலழுவ வணே டும். தரிந்ததா?” என்றான் ஸ்ரீ தர்.

“எழுதுகிறனே. சரி. வருகிறனே டார்லிங்”

பத்மா அங்கிருந்து போகு முன்னர் சுற்று முற்றும் பார்த்து விட்டு அவளது சிவந்த திரண்ட கரங்களைத் தன்கைகளால் கிள்ளி விட்டு விரைந்து நடந்து சின்றாள். சஞ்சாயம் பிசிய பள பளக்கும் அவள் நகங்கள் நீளமில்லாவிட்டாலும் அவன் எதிர்பார்த்தது போல் அவ்வளவு மொட்டையாக இரூக்கவில்லை. ஆகவே அவளது கிள்ளு சுற்று உறகைகவே செய்தது! அவனுக்கு மிக மிக ஆனந்தம்!

ஸ்ரீ தர் இரவூ கண்ட கனவூ பலித்து விட்டது. அவன் தன் மனதில் பின்னியிருந்த சித்திரத்தின் போலவே பத்மா அவன்கை கிள்ளிவிட்டுப் போய் விட்டாள். உண்மையில்

அவள் அன்று கிள்ளாது போயிருந்தால் அது பெரிய ஏமாற்றமாகத் தான் இருந்திருக்கும். மலேமும் அவளது கண்ணீர், உணர்ச்சி நிறைந்த அவளது கண்ணீர் அவள் நேசத்தின் கின்னம். “நிச்சயம் எனது பொய்க்காக அவள் என்னை வறொக்க மாட்டாள். மாரியம் மன் என்காதலகைக் கட்டாயம் காப்பாற்றுவாள்.” என்று சொல்லிக் கொண்ட ஸ்ரீ தர்தன் விரல்களலைப் பிந்திருந்த அவளது கண்ணீர் நின்றதும் மறு கரத்தால் தடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டான். அவன் கண்ணிலும் கண்ணீர் பிறந்தது. தனது கைகளால் துடைக்கும் பொழுது அவனது விரல்களில் பட்டிருந்த பத்மாவின் கண்ணீரும் அவன் கண்ணீரும் ஒன்று சேர்ந்தன. அதில் அவனுக்கு அளவற்ற நியதி இருந்தி!

அன்று பிற்பகல் ஸ்ரீ தர் வழக்கம்போலத் தனது பிளிமத் காரகைக் கொலீ ஜ் ரோட்டிற்குச் சற்றுத் தூரத்தில் நிறுத்தி வதைத்துவிட்டுப் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி வருபவன் போல 48ம் இலக்கத் தோட்டத் தை வந்ததனைத் தபோது, அங்கே பரமானந்தர் அவனுக்காக ஆவலுடன் காத்திருந்தார். இன்று அவனிடம் விஷயத்தைப் பச்சித்தீர்த்து விட வேண்டாமென்பது அவர்தீர்மானம். எதற்காக அவன் பொய்ச்சொல்ல வேண்டும்? உண்மையில் அவன் சிவநேசர் மகன் தானா? அப்படியானால் இந்தத் திருமணம் நடக்கக் கூடியதா? -- இவ்வாறு அவர் யோசித்துக் கொண்டிருக்க ஸ்ரீ தர் சிரித்த முகத்தோடு வந்து சேர்ந்தான். அவனைக் கண்டதும் “வா தம்பி” என்று வழக்கம்போலவே அழைத்த பரமானந்தர் உள்ளே விமலாவும் லோகாவும் ஆங்கில பாடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த மகளை நோக்கி “பத்மா, பத்மா” என்று சப்தமிட்டார்.

உண்மையில் பரமானந்தருக்கு ஸ்ரீ தர் மீது கடும்பையான கோபம் இருந்தது இருந்தாலும் கள்ளக் கபடமற்ற அவனது புன்மூறுவல் பித்த முகத்தகைக் கண்டதும் அக்கோபம் எங்கயேயோ மறைத்துவிட்டது. இவனா பொய்ச்சொல்லியிருப்பான். ஏன் - அவரால் அவன்தீய எண்ணத்ததுடன் எதையும் செய்யக் கூடியவன் என்ற நம்ப முடியவில்லை. இருந்தாலும் இது சாதாரண விஷயமில்லவே, பச்சோது விடுவதற்கு. இன்னும் தன் ஓரே மகள் பத்மாவின் மூழு வாழ்க்கையையுமே பாதிக்கத் தக்க பெரிய விஷயம் இது. ஆகவே எப்படியும் அதனை வளையாகப் பச்சித்தீர்த்துவிட வேண்டியதுதான். அப்படிப் பச்சி, அவன் உண்மையிலேயே குற்றவாளியாகக் காணப்பட்டால், விஷயத்தைப் பெரிதாக்குத்திக் குழப்பிக் கொண்டிராமல், “போ சனியன்” என்று முடித்துவிட்டுத் தனக்கு நன்கு தெரிந்த ஓர் இடத்தில் பத்மாவுக்கு வேறொரு மாப்பிள்ளையைப் பார்க்க வேண்டியதுதான். தாயில்லாத ஒண்டி பெண். நான் திடீரெனக் கண்ணை மூடி விட்டால் என்ன செய்யும்? கல்யாணம் ஒன்று தான் அவனைக் கரையேற்றும் பாதுகாப்பளிக்கவல்லது. ஆகவே அதைத் தட்டில் கழிக்கவோ, ஒத்திப்போடவோ முடியாது.

பத்மா வளையே சிரித்த முகத்ததுடன் வந்து ஸ்ரீ தரவை வரவேற்றாள். ஸ்ரீ தரும் புன்னகை செய்து கொண்டே ஓர் நாற்காலியில் அமர்ந்தாள். அவன் நாற்காலியில் அமர்ந்ததும் பத்மா விமலாவைக் கப்பிட்டு, அவள் கன்னத்தைத் தடவிக் காதோடு காதாக, “விமலா! ஓடிப் போய் மூலகைக் கடைவலையுதக் கிழவனை நான் கையோடு வரச்சொன்னதாக

அழைத்து வா” என்று கஃறி விட்டு, தகப்பனாரதை தனியே அழைத்து “அப்பா நீங்கள் ஒன்றும் பசே வணேடாம். நான் சில ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறேன். எல்லாவற்றையும் நான் கவனிக்கிறேன்” என்றாள். பரமானந்தரும் “சரி” என்று சொல்லி விட்டு ஒரு சூருட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டார். விமலா வலோயுதக் கிழவனை அழைக்கத் துள்ளிக் கொண்டு ஓடி விட்டாள். லோகாவும் அவளுக்குப் பின்னாலே குதித்துக் கொண்டு ஓடினாள்.

பரமானந்தர் ஸ்ரீ தரோடூ ஏதாவது பசே எண்ணி, “தம்பி, உன்னுடைய தந்தையார் சின்னப்பாவை நான் காண வணேடும். நீ அதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வணேடும். அவரால் இங்கு வர முடியுமானால், நல்லது. அவரால் வர முடியாவிட்டால், எனக்குக் கிட்ட உடுவில்லுக்குப் போக ஆசைதான். பத்மாவையும் அழைத்துக் கொண்டு போய் விட்டு வரலாம்” என்றார்.

ஸ்ரீ தரூக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று திரியவில்லை. இருந்த போதிலும் சமாளித்துக் கொண்டு, “ஆம் அது நல்ல யோசனைதான். நாங்கள் மஃவரூமே இம்மாத முடிவில் ஊருக்குப் போவோம். வீட்டுக்குக் கடிதம் எழுதி எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்கிறேன்” என்றான்.

இதற்கிடையில் பத்மா ஸ்ரீ தரூக்குச் சஃடான் தனீர் கொண்டுவந்து கொடுத்துள்ளார். அவன் அதை மெல்லக் கடித்துக் கொண்டே பரமானந்தர் கட்டைகளே விகளுக்குப் பதிலளித்துக் கொண்டிருக்க, வலோயுதக் கிழவன் தனது தலையைத் தடவிக் கொண்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் பின்னாலே விமலாவும் லோகாவும் ஏதோ பசேச் சிரித்துக் கொண்டு வந்தார்கள். கிழவன் அவர்களுக்கு இனாமாகக் கொடுத்த ‘அம்பர்லெலா’க் காயை அவர்கள் கடித்துத் தின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பரமானந்தர் வீட்டுக்குள் புகுந்து வலோயுதக் கிழவன் திடுக்கிட்டு விட்டான். தனது பழைய எஜமானர் சிவநசேரே அங்கு உட்கார்ந்திருப்பது போன்ற ஒரு பிரமலை ஏற்பட்டது அவனுக்கு. “என்ன? தம்பி ஸ்ரீ தரூலலவா -- சிவநசேப் பிரபுவின் மகனல்லவா இங்கிருப்பது?” என்று தன்னுள் தானே கஃறிக் கொண்ட வலோயுதம், “ஸ்ரீ தர் ஐயா, நீங்கள் எப்போது வந்தீர்கள்?” என்று கஃனிக் குறுகி நின்று கட்டைகளை. ஸ்ரீ தரூம் திடுக்கிட்டு விட்டான் என்றாலும் சமாளித்துக் கொண்டு “யாரது வலோயுதமா? நீ இங்கயோ இருக்கிறாய்?” என்றான்.

“ஆம் ஐயா! தோட்டத்திலே ஒரு வறெறிலை பாக் குக் கடவைத் திருக்கிறேன். வீட்டிலே சிவநசேப் பிரபு சுகமாயிருக்கிறாரா?” என்றான் வலோயுதக் கிழவன்.

இதகைக் கண்ட பரமானந்தர் “என்ன ஸ்ரீ தர உனக்குத் திரியுமா, வலோயுதம்?” என்று கேட்டார். அவருக்கும் இது திடுக்கிடும் செய்திதான்.

“என்ன, என்னை அப்பிக் கேட்கிறீர்கள்? அவர்கள் வீட்டிலே பிழைத்தவன் யான். இவருடைய தகப்பனாரைப் பற்றித் தான் உங்களுக்குத் திரியுமே! இலங்கையிலே பரிய, பணக்காரர், படித்தவர், சிவந்சேப் பிரபு” என்றான் வலோயுதம் விநயமாக.

“உண்மையானா? நீங்கள் சிவந்சேர் மகனா? பார்த்தால் உங்கள் முகம் அவரைப் போல்தான் இருக்கிறது” என்றார் பரமானந்தர். வறொப்பாலும் கோபத்தாலும் அவர் முகம் விகாரமடைந்தது. “ஆம், ஸ்ரீ தர் பொய்காரன் தான். ஏமாற்றுக்காரன். மோசக்காரன்.” என்றது அவர் மனம்.

பத்மா இவற்றை எல்லாம் தலாலவில் நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். “ஆம், தங்கமணி வறொறி பெற்றுவிட்டாள்.” அவள் சொன்னது முற்றிலும் உண்மை. ஸ்ரீ தர் மோசக்காரன், பொய்யன், அயகோக்கியன்” என்று நினைத்தவண்ணமே வலோயுதத்தை உள்ளே வரம்படி அழைத்தாள். “வலோயுதம்! நான் எதற்கு உன்னை அழைத்தேன், திரியுமா? இன்று உனக்கு இங்கே எட்டு மணிக் குச் சாப்பாடும், கட்டாயம் வர வேண்டுமென்று சொல்வதற்குத் தான். இப்பொழுது வலையிருந்தால் பொய் விட்டு நிரேத்துக்கு வந்துவிடு” என்றாள். வலோயுதக் கிழவனும் அப்படியே செய்வதாகப் புறப்பட்டான். ஆனால் வலையே போகும் ஸ்ரீ தர் முன்னிலையில் சனென்று இருக்கரங்களையும் கப்பி, அவனக்கையும் பிடக் கிழவன் மறக்கவில்லை.

ஸ்ரீ தர், “சரி பொய் வா” என்று கறினானாயினும், வலோயுதத்தின் சந்திப்பு அவனக்கை திகைக்க வைத்திருந்தது! தலையில் ஒரு குண்டும் விழுந்தது போலிருந்தது அவனுக்கு!

வலோயுதக் கிழவன் போன பின்னர் பரமானந்தரும் பத்மாவும் ஏக்காலத்தில் ஸ்ரீ தர் மீது பாய்ந்தார்கள். அவர்கள் பசேசிலே ஆத்திரமும் ஆவசேமும் தலானித்தன.

“தம்பி ஸ்ரீ தர்! உன் நாடகம் நன்றாயிருக்கிறது! இது பல்கலக்கை கழகத்தில் நீ நடித்த ஈபிபஸ் நாடகத்தை விட எவ்வளவோ மலே! ஆனால், இந்த நாடகத்தின் அர்த்தம் தான் எனக்கு விளங்கவில்லை.” என்றார் பரமானந்தர். அவர் குரல் வழக்கத்துக்கு மாறான உச்சஸ்தாயியில் ஒலித்தது.

“என்ன அர்த்தம்? எல்லாம் பொய் சொல்லி எங்களை ஏமாற்றி, மலெல்ல நழுவும் திட்டம் தான் அப்பா. இல்லாவிட்டால் அவர் பொய் விலாசம் கொடுக்க வண்பிய காரணமென்ன?” பத்மா இவ்வாறு கஃறும் போது கண்ணீர் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. அவள் அடக்க முயன்ற அழுகை விம்மலாக வெடித்து வெளி வந்தது. கோபமும் ஆத்திரமும் ஏமாற்றமும் அவள் கரலை நடுங்க வைத்தன.

ஸ்ரீ தருக்கு என்ன சொல்வதென்று திரியவில்லை. இருந்தாலும் தான் மோசக காரணல்லன் என்பதை நிர்ஃபித்ததீர்வது என்று முடிவு கட்டி விட்டான் அவன்.

“பத்மா! வறும்னகே கஃச்சலிட்ட அழாமல் நான் சொல்வதைக் கேட்டுவிட்டுப் பசே! எனக்குப் பசேச் சந்தர்ப்பம் கொடுங்கள். என நிலையை எடுத்துச் சொல்ல இடமளியுங்கள்” என்று உரத்த குரலில் சப்தமிட்டான் ஸ்ரீ தர். “ஈபிப்பஸ்” நாடகத்தில் அவன் செய்த முழக்கம் பத்மாவாக்கு ஞாபகம் வந்தது. அப்பொழுது பரமானாந்தர் “இதிலென்ன தம்பி பசே இருக்கிறது? நீ சொன்னது பொய்தானே? நீ சின்னப்பா மகனல்ல. சிவநசேர் மகனென்பது மயெ தானே?” என்றார்.

ஸ்ரீ தர் “அது மயெ தான். ஆனால் என்ன காரணத்துக்காக நான் பொய் சொன்னனே என்பது திரிந்தால் நீங்கள் என்ன ஒரு பொதும் மோசக காரணென்று கஃற மாட்டீர்கள். மலெும், பத்மாவை ஏமாற்றி ஓடும் கீழ்த்தர எண்ணம் எனக்கு ஒரு பொதும் ஏற்பட்டதில்லை” என்றான், அழுத்தம் திருத்தமாக.

“அப்படியானால் பொய் சொல்ல வண்பிய காரணம்?” பத்மாவின் கேள்விப் பானம் இது.

“சொல்லுகிறனே. மதுலில் இருவரும் அமதையாக உட்காருங்கள்” என்று கஃறிக் கொண்டதென் கதையைக் கஃற ஆரம்பித்தான் ஸ்ரீ தர்.

“உண்மதைதான். நான் சிவநசேரின் மகனே. இந்த நாட்டிலயே பெரிய பணக்காரர் எங்கள் குடும்பந்தான் என்று தான் எல்லோரும் சொல்லுகிறார்கள். அத்துடன் அவர் படித்தவர். உயர்ந்த ஜாதிக் காரர். இவ்வை எல்லாம் சரேந்து எங்களதை மற்றவர் கண்களில் அபர்வப் பிறவிகளாக் கிவிட்டன. அவர்கள் ஒன்றில் எங்களதைக் கண்டு அஞ்சுகிறார்கள், அல்லது எங்கள் முன் தாழ்மை உணர்ச்சியால் பதறுகிறார்கள்.

பரமானந்தர் உள்ளத்திலும் திருப்தி. இருவரையும் பார்த்துப் புன்னகை செய்தார். “சரி, நாளகைக் குக் கடித்ததை வாசித்துப் பார்ப்போம்” என்றார் அவர். ஆனால் கடித்ததை வாசிக்க வண்டிய அவசியமே இல்லை. ஸ்ரீ தர் மோசக காரணல் லன் என்பதை அவர் நன்குணர்ந்து கொண்டார்.

அன்று இரவு சூரஷேடம் கொட்டாஞ்சனேசைச் சம்பவங்கள் யாவற்றையும் நவரசங்களும் ததும்ப விவரித்த ஸ்ரீ தர், “எல்லாம் மாரியம் மனின் அரூள். நாளகைக் கு நான் மாரியம் மன் கோவிலில் நிறு ரபிபாவக் குக் கற்பிரம் கொளுத்தப் போகிறேன்” என்றான்.

“எதற்காக? உன்னகைக் காப்பாற்றியவரை அக்கடிதங்கள். அவற்றை எழுதச் சொன்னது நான். ஆகவே நீ அதற்காக ஏதாவது ‘பீஸ்’ சலுத்த விரும்பினால் அதை எனக்குத் தான் சலுத்த வேண்டும்.” என்றான் சூரஷே.

ஸ்ரீ தர் சூரஷேயின் பச்சை இலட்சியம் செய்யாமல் ஏதோ பாட்டொன்றைப் பாடிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது கபிரையில் பல்லி சொல்லுவது கேட்டது. “சூரஷே! பல்லி சொல்வதைக் கேட்டாயா? பல்லி என்ன சொல்கிறது?” என்றான் ஸ்ரீ தர்.

“பல்லியக் கபிரைச் சாஸ்திரியாராக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் இக்களேவியகைக் கேட்கிறாய். நான் அறிந்துள்ள மிருகவியலின் படி எந்தப் பல்லியும் சோதிடம் கற்றுக் கொண்டதாக எனக்குத் தெரியாது!” என்றான் சூரஷே.

“பல்லி சொல்வது என்ன என்பது எனக்குத் தெரியும். பத்மாவும் நானும் சீக்கிரம் திருமணம் செய்து கொள்வோம் என்று பல்லி சொல்லிற்று” என்றான் ஸ்ரீ தர் மனமகிழ்ச்சியால் சூரஷேயோடு குழந்தை போல் கொஞ்சினான் அவன்.

ஸ்ரீ தரின் மனதில் இருந்த பெரிய பாரம் - எப்படித்தன் ஆள் மாறாட்ட நாடகத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பது என்ற பிரச்சினை - இப்பொழுது தீர்ந்துவிட்டதால், அவன் மனம் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தது! அவனைப் போன்ற சந்தோஷமான மனிதன் இவ்வூலகில் வேறு யாரும் அன்றிருக்கவில்லை. தங்கள் காதலின்னும் முழுமதியைப் பிடித்த இராகு நீங்கியதே என்று மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தான் அவன்.

[தொடரும்]